

Ιστορία της Ιατροδικαστικής του Στόματος

Η Ιατροδικαστική του Στόματος δεν είναι μια καινούργια ειδικότητα της Οδοντιατρικής. Στον Ευρωπαϊκό χώρο, η Ιατροδικαστική του Στόματος εφαρμόζεται συστηματικά εδώ και 100 χρόνια περίπου. Η Ιατροδικαστική του Στόματος γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη τα τελευταία 20 χρόνια, αν και οι ρίζες της πάνε πολύ πίσω στην ιστορία. Σε αυτό συνέβαλε η ραγδαία αύξηση της εγκληματικότητας, των μαζικών καταστροφών και των μετακινήσεων των πληθυσμών. Μεγάλη έμφαση δόθηκε στην Ιατροδικαστική του Στόματος κατά τη διάρκεια του πολέμου στην Κορέα, διότι συνέβαλε καθοριστικά στην αναγνώριση των πτωμάτων των αμερικανών στρατιωτών. Πρώτη “εξέταση Ιατροδικαστικής του Στόματος” θα μπορούσε να θεωρηθεί – με κάποια φαντασία - ότι έγινε κατά το προπατορικό αμάρτημα, όταν τα αποτυπώματα του Αδάμ επάνω στον απαγορευμένο καρπό οδήγησαν στην “ταυτοποίηση” του “δράστη”. Το γεγονός αυτό, όπως περιγράφεται στη Βίβλο, περιέχει αρκετά στοιχεία από αυτά που συνθέτουν το περιεχόμενο της Ιατροδικαστικής του Στόματος, όπως «δράστη», «δόντια», «αποτυπώματα δοντιών» και «αναγνώριση δράστη από τα αποτυπώματα των δοντιών». Ένα από τα πρώτα βιβλία Ιατροδικαστικής είναι το *l' arte Dentaire di Medicine Legal*, 1898.

Όπως προκύπτει από τη μελέτη κειμένων των αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων, η αναγνώριση ενός ατόμου βασίζεται στον εντοπισμό και στην αξιολόγηση εξατομικευμένων χαρακτηριστικών του προσώπου ή του σώματος (π.χ. σημάδια που έφεραν εκ γενετής ή σημάδια μετά από τραυματισμό). Την περίοδο της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η Αυτοκράτειρα Αгриππίνα, μητέρα του Νέρωνα, παντρεύτηκε το 510 μ.Χ. τον Κλαύδιο Α΄ και ζήτησε να σκοτώσουν την πρώην σύζυγο του Lollia Paulina. Προκειμένου η Αυτοκράτειρα Αгриππίνα να βεβαιωθεί ότι η δολοφονία πραγματοποιήθηκε, ζήτησε να της παρουσιάσαν το κεφάλι του θύματος. Για να το αναγνωρίσει άνοιξε τα χείλη και αναζήτησε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των δοντιών του θύματος (Εικόνα 1-1).

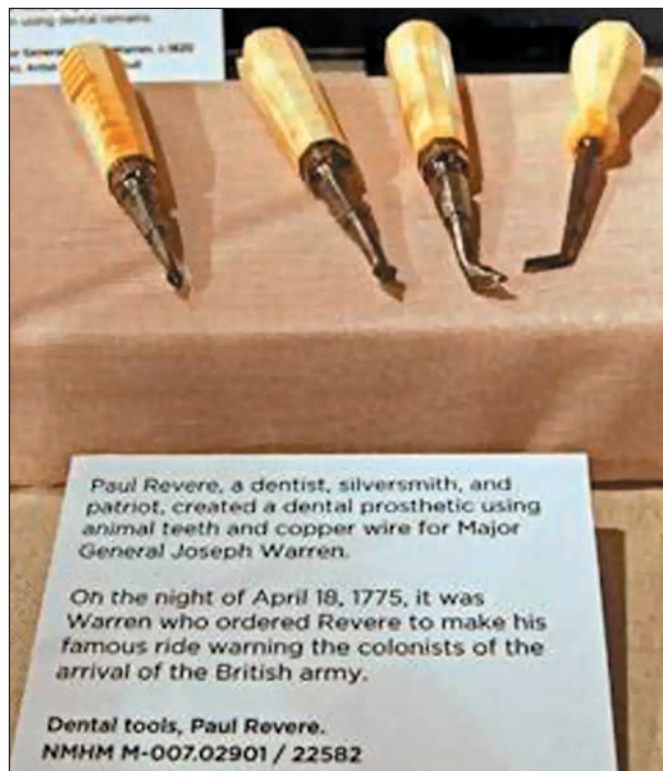
Ο Βρετανός John Talbot, Δούκας του Shaftesbury, σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια του Αγγλογαλλικού πολέμου, στις 18 Ιουλίου του 1563, σε μάχη κοντά στο Bordeaux, εναντίον των στρατευμάτων του βασιλιά Κάρολου του VII. Μία μέρα μετά, τα πτώματα περισυλλέχθηκαν από το πεδίο της μάχης, αλλιά ήταν αδύνατον να αναγνωριστούν. Όμως ο Δούκας αναγνωρίστηκε από τον υποκόμο του, ο οποίος γνώριζε ότι ο Δούκας είχε αφαιρέσει έναν γομφίο αριστερά.

Εικόνα 1-1

Η αυτοκράτειρα Αγριπίνα (Α) σύζυγος του αυτοκράτορα Νέρωνα προκειμένου να βεβαιωθεί ότι δολοφονήθηκε η Lollia Paulina (Β) εξέτασε το κεφάλι του θύματος και αναγνώρισε τα ιδιαίτερα οδοντικά της χαρακτηριστικά.

1.1 Πρώτη Αναγνώριση από Στοιχεία του Στοματογναθικού Συστήματος

Θεμελιωτής της Ιατροδικαστικής του Στόματος θεωρείται ο οδοντίατρος Paul Revere (**Εικόνα 1-2**). Η πρώτη αναγνώριση πτώματος, με βάση στοιχεία του στοματογναθικού συστήματος, έγινε τον 18ο αιώνα, όταν ο οδοντίατρος Paul Revere αναγνώρισε το πτώμα ενός ασθενούς του από την προσθετική εργασία που του είχε κατασκευάσει. Ο Paul Revere ήταν ταλαντούχος αργυροχόος, πριν ασχοληθεί με την οδοντιατρική επιστήμη. Το 1775 πριν από τη μάχη του Lexington, ο Paul Revere κατασκεύασε για το στενό του φίλο στρατηγό Joseph Warren, μια αργυρή γέφυρα που περιείχε ένα δόντι ιπποπόταμου. Ο Warren σκοτώθηκε ακαριαία, μαχόμενος γενναία στην πρώτη γραμμή δίπλα στους στρατιώτες του, στη μάχη του Bunker Hill, από μια σφαίρα που μπήκε από την αριστερή του πλευρά και βγήκε από την πίσω πλευρά του κρανίου του (**Εικόνα 1-3**). Ο Warren ενταφιάστηκε από τους Άγγλους και την επόμενη μέρα έγινε εκταφή και ενταφιάστηκε ξανά σε

Εικόνα 1-2

Θεμελιωτής της Ιατροδικαστικής του Στόματος θεωρείται ο οδοντίατρος Paul Revere. (Από Luntz LL και Luntz P). Τα οδοντιατρικά εργαλεία του Paul Revere. (Ανάκτηση από http://www.medicalmuseum.mil/index.cfm?p=exhibits.resolved.page_07 στις 7/1/2013).

Εικόνα 1-3

Ο θάνατος του στρατηγού Warren στη μάχη του Bunker Hill. (Ανάκτηση από http://www.medicalmuseum.mil/index.cfm?p=exhibits.resolved.page_07 στις 7/1/2013).

έναν άηλο τάφο, μαζί με έναν Αμερικανό στρατιώτη, αφού πρώτα οι Άγγλοι στρατιώτες έκλεψαν τα ακριβά ρούχα του και τον ενταφίασαν γυμνό. Δέκα μήνες αργότερα, συγγενείς και φίλοι του μαζί με τον Paul Revere, στην προσπάθειά τους να τον εντοπίσουν έφτασαν στο σημείο που είχε διεξαχθεί η μάχη και ανακάλυψαν τον τάφο στον οποίο είχε ενταφιαστεί. Στον τάφο αυτόν βρίσκονταν δύο πτώματα, από τα οποία το ένα ήταν γυμνό και έτσι δεν μπορούσαν να έχουν κάποιες ενδείξεις για την ταυτότητά τους, από τα προσωπικά του είδη. Ο οδοντίατρος Paul Revere αναγνώρισε στο στόμα του ενός πτώματος την αργυρή γέφυρα που είχε κατασκευάσει στον Warren, πριν από ένα χρόνο. Έτσι, το πτώμα αναγνωρίστηκε και κηδεύτηκε με τιμές ήρωα, τον Απρίλιο του 1776.

1.2 Πρώτο Βιβλίο Ιατροδικαστικής του Στόματος

Το 1793 κατά τη διάρκεια της Γαλλικής επανάστασης, ο βασιλιάς Louis XVI και η σύζυγός του Marie-Antoinette αποκεφαλίστηκαν. Ο γιος τους Louis XVII πέθανε στις 8 Ιουλίου του 1795, σε ηλικία 10 ετών και 2 μηνών, σε μια φυλακή στο Παρίσι. Το πτώμα του μικρού παιδιού ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο Sainte-Marquerite.

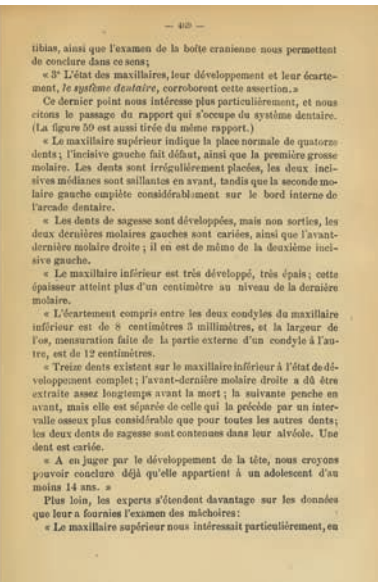
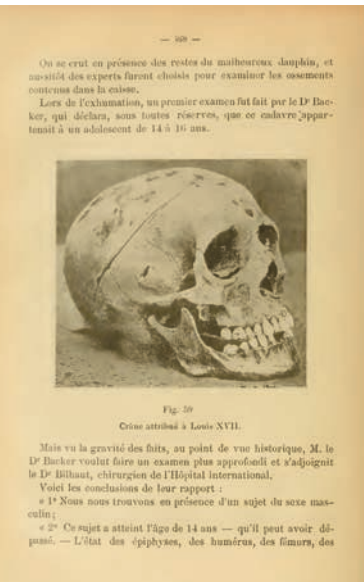
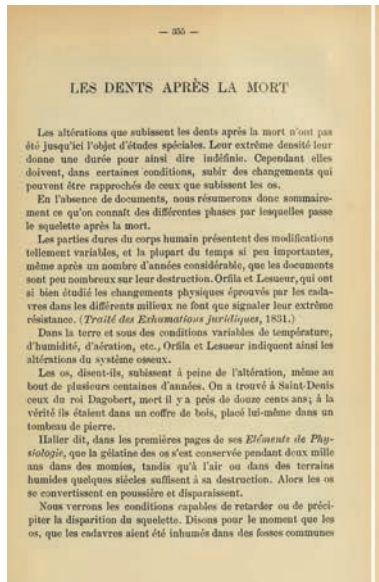
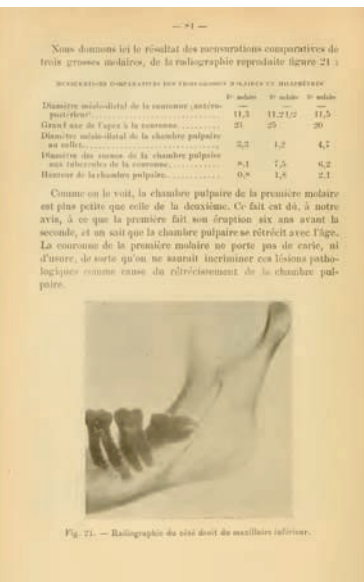
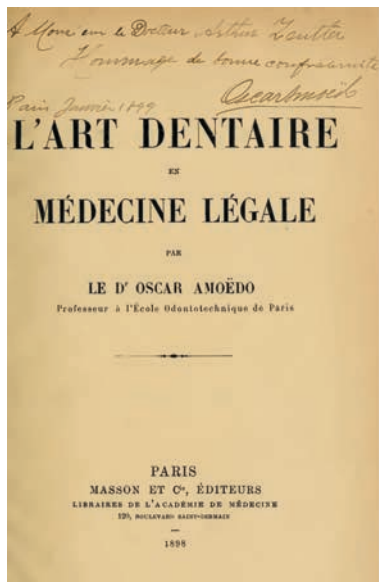
Το 1816 αποφασίστηκε από τους Γάλλους να κατασκευαστεί ένα μνημείο για το νεκρό πρίγκιπα. Τα οστά του δεν εντοπίστηκαν και άρχισαν να διαδίδονται φήμες ότι ο πρίγκιπας πιθανόν να ζει. Το 1846 βρέθηκαν στο κοιμητήριο τα οστά ενός παιδιού και υπήρχε η υπόνοια, ότι μπορεί να ήταν αυτά που αναζητούσαν. Τα οστά μελετήθηκαν από διάφορους ειδικούς για να γίνει προσδιορισμός της ηλικίας και τέλος από τον Oscar Amoedo, καθηγητή στην Οδοντιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου στο Παρίσι. Ο Amoedo, από τα ευρήματα του στοματογναθικού συστήματος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, τα οστά ανήκαν σε άτομο ηλικίας τουλάχιστον 18 ετών. Επομένως, τα οστά ήταν αδύνατον να ανήκουν στον πρίγκιπα Louis XVII, ο οποίος πέθανε σε ηλικία 11 ετών περίπου.

Ο Oscar Amoedo έγραψε τη διδακτορική του διατριβή, με θέμα «Dentistry in Forensic Medicine». Πρώτος κατανόησε την ανάγκη ύπαρξης ενός διεθνώς αποδεκτού συστήματος καταγραφής της προθανάτιας και μεταθανάτιας οδοντιατρικής εξέτασης. Ο Amoedo υποστήριξε, ότι με τον τρόπο αυτό θα ήταν ευκολότερη η αναγνώριση θυμάτων μαζικών καταστροφών. Στη συνέχεια, ο Amoedo συνέγραψε το πρώτο βιβλίο Ιατροδικαστικής του Στόματος, με τίτλο «L' art Dentaire en Medicine Legale», το οποίο εκδόθηκε το 1898 στην Γαλλία και το 1899 στην Γερμανία (Εικόνα 1-4).

1.3 Πρώτη Ολοκληρωμένη Πραγματογνωμοσύνη Ιατροδικαστικής του Στόματος

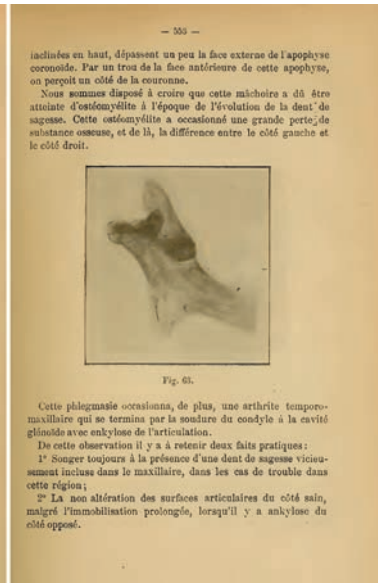
Το 1850, ο Nathan Cooley Keep (Εικόνα 1-5), οδοντίατρος από τη Βοστώνη, έκανε την πρώτη ολοκληρωμένη πραγματογνωμοσύνη Ιατροδικαστικής του Στόματος που αφορούσε στη δολοφονία του γιατρού George Parkman και ήταν η πρώτη φορά, όπου ευρήματα από το οδοντογναθικό σύστημα χρησιμοποιήθηκαν ως αποδεικτικά στοιχεία στο δικαστήριο.

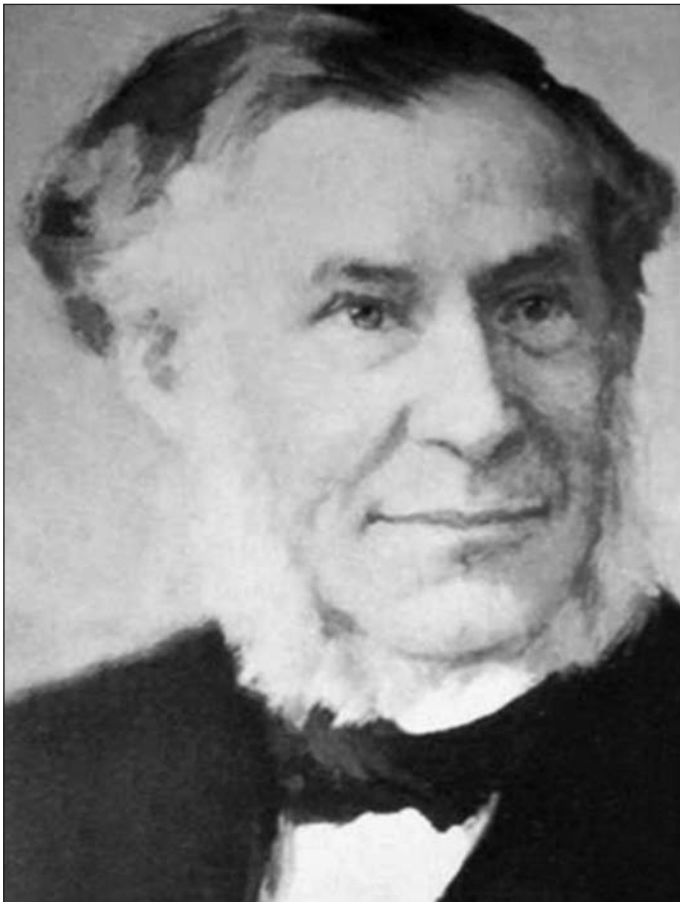
Ο George Parkman (Εικόνα 1-6) είχε δανείσει επανειλημμένα, μεγάλα χρηματικά ποσά στο φίλο του John White Webster, καθηγητή Χημείας στην Ιατρική Σχολή του Harvard, ο οποίος αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα. Το 1846 ο Parkman ζήτησε από τον οδοντίατρό του Nathan Cooley Keep να του φτιάξει ένα ζευγάρι καινούργιες οδοντοστοιχίες και ζήτησε οι οδοντοστοιχίες να είναι έτοιμες πριν την τελετή που θα γίνον-

Εικόνα 1-4

Σελίδες από το πρώτο βιβλίο Ιατροδικαστικής του Στόματος που έγραψε ο Oscar Amoedo με τίτλο "L' art dentaire de médecine legale" που εκδόθηκε στο Παρίσι το 1898. Ανάκτηση από: <http://ia600509.us.archive.org/19/Hems/> στις 11.12.2012)

Εικόνα 1-5

Ο οδοντίατρος Nathan Cooley Keep έκανε την πρώτη ολοκληρωμένη πραγματογνωμοσύνη Ιατροδικαστικής του Στόματος (Από Luntz LL και Luntz P).

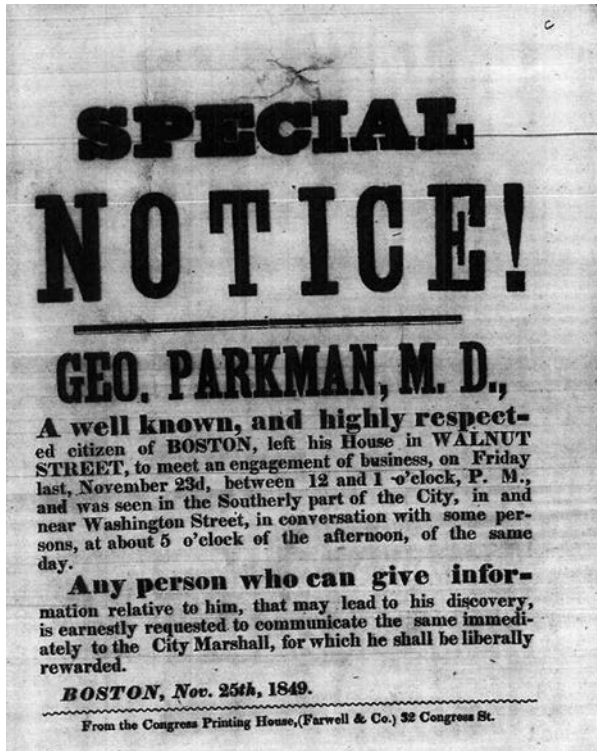
ταν προς τιμήν του στο Harvard, στο οποίο είχε κάνει δωρεά μια έκταση, για να κτισθεί καινούργια πτέρυγα της Ιατρικής Σχολής. Ο οδοντίατρος Nathan Cooley Keep κατάφερε να ετοιμάσει την οδοντοστοιχία του Parkman που έφερε δόντια από πορσελιάνη, μόλις 30 ημετά πριν την έναρξη της τελετής.

Ο Webster εξακοιουθούσε να δανείζεται χρήματα από τον Parkman και το 1847 του χρωστούσε περίπου 2500 δολάρια, τα οποία για να ξεπληρώσει αναγκάστηκε να βάλει υποθήκη την πολύτιμη συλλογή του. Ο Webster για να πληρώσει το πρώτο δάνειο, ζήτησε δεύτερο δάνειο από το γαμπρό του Parkman, τον Robert Gould Shaw, βάζοντας υποθήκη για δεύτερη φορά την ίδια συλλογή. Όταν ο Parkman το ανακάλυψε, απαίτησε από τον Webster να αποπληρώσει το χρέος του. Ο Webster τον κάλεσε στο γραφείο του, στην αίθουσα των ανατομών στην Ιατρική Σχολή, για να επιλύσουν τις οικονομικές τους διαφορές, το Νοέμβριο του 1849 (**Εικόνα 1-7**). Μια εβδομάδα αργότερα, ο θυρωρός βρήκε κρυμμένα υπολείμματα από ένα διαμελισμένο πτώμα, στο γραφείο του Webster. Βρήκε επίσης υπολείμματα μιας πορσελιάνινης οδοντοστοιχίας και ένα σπασμένο κρανίο, στον κλίβανο του εργαστηρίου του Webster. Στο δικαστήριο, ο οδοντίατρος Nathan Cooley Keep αναγνώρισε την οδοντοστοιχία που είχε κατασκευάσει το 1846 για τον Parkman. Ο οδοντίατρος είχε κρατήσει τα εκμαγεία, με βάση τα οποία κατασκευά-

Εικόνα 1-6

Το στοματογναθικό σύστημα του George Parkman εμφάνιζε ιδιαιτερότητες, με έντονο προγναθισμό της κάτω γνάθου. (Από Luntz LL και Luntz P).

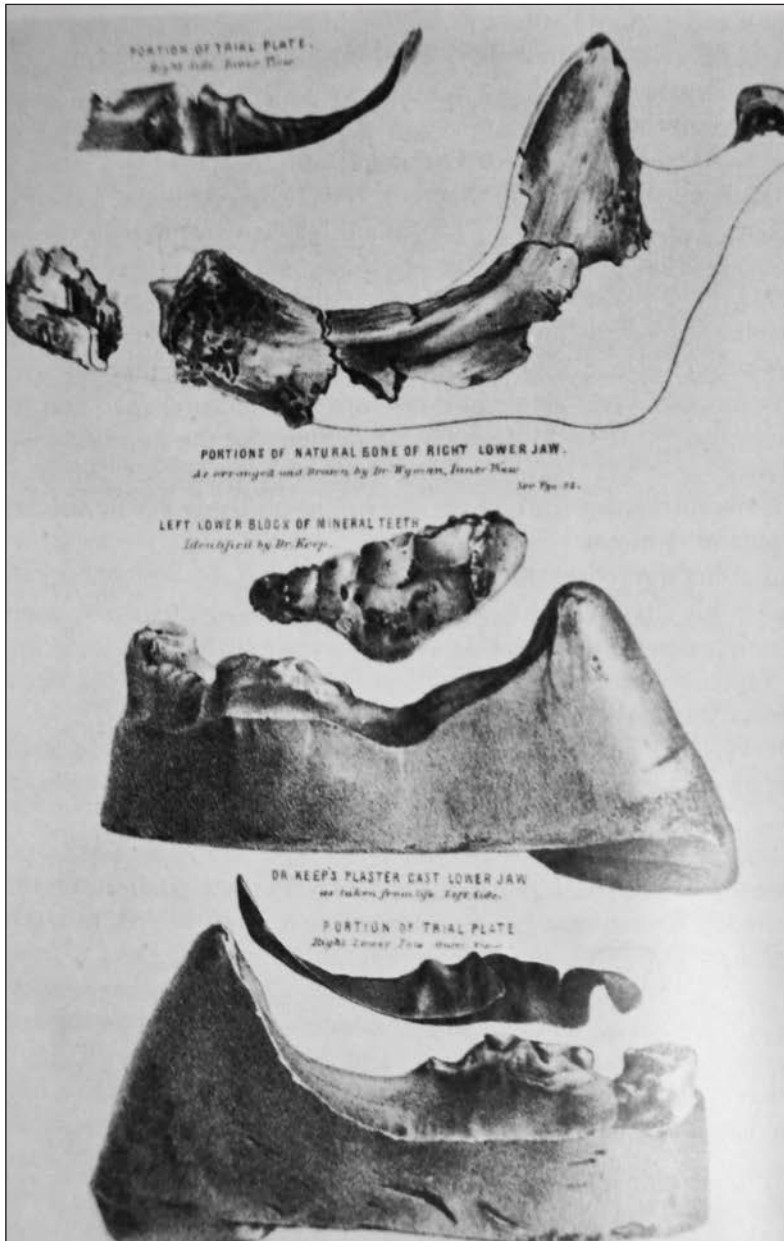
Εικόνα 1-7

Ανακοινώσεις της εποχής που αναγγέλλουν την εξαφάνιση του George Parkman (Ανάκτση από <http://murderpedia.org/male/W/w/webster-john-white-photos.htm> by Juan Ignacio Blanco στις 7/1/2013).

σε τις οδοντοστοιχίες, στα οποία προσάρμοσε τα υπολείμματα των οδοντοστοιχιών που βρέθηκαν, ενώ ταυτόχρονα ανέλυσε τις ιδιαιτερότητες που εμφάνιζε το στοματογναθικό σύστημα του Parkman και έτσι δεν υπήρχε καμία αμφιβολία, ότι αυτές ανήκαν στον Parkman (Εικόνα 1-8). Ειδικότερα ανέφερε, ότι επειδή ο Parkman εμφάνιζε έντονο προγναθισμό της κάτω γνάθου, εργάστηκε με ιδιαίτερη προσοχή, για να καταφέρει να κατασκευάσει τις οδοντοστοιχίες.

Ο Parkman επισκέπτονταν τον οδοντίατρό του συνέχεια, για να κάνει μικρές επιδιορθώσεις στην οδοντοστοιχία του και στο ελατήριο που αυτή έφερε και το ίδιο είχε κάνει και λίγες μέρες πριν εξαφανιστεί. Ο οδοντίατρος Nathan Cooley Keep εξήγησε επίσης στο δικαστήριο, ότι οι πορσελάνινες οδοντοστοιχίες, επειδή απορροφούν σάβιο από το στοματικό περιβάλλον, εάν έρχονταν σε άμεση επαφή με τον κλίβανο, θα κατακερματίζονταν. Αυτό όμως δεν συνέβη και το πιθανότερο ήταν ότι, οι οδοντοστοιχίες μπόκαν στον κλίβανο τοποθετημένες στο στόμα του θύματος, προστατευμένες κατά κάποιο τρόπο από τη θερμότητα και έτσι έχασαν σταδιακά την υγρασία τους. Το ίδιο θα συνέβαινε και με τα ελατήρια τα οποία θα είχαν σπάσει και οι οδοντοστοιχίες θα είχαν αποχωριστεί η μία από την άλλη. Οι οδοντοστοιχίες όμως βρέθηκαν να είναι σε σύγκληση και έτσι αυτό επιβεβαίωσε για μια φορά ακόμα, ότι οι οδοντοστοιχίες βρίσκονταν στο στόμα του θύματος. Την μαρτυρία του οδοντίατρου επιβεβαίωσε και ο βοηθός του (Εικόνα 1-8, 1-9 και 1-10).

Η υπεράσπιση, για να αντικρούσει τους ισχυρισμούς του οδοντίατρου Nathan Cooley Keep, κάλεσε ως μάρτυρα υπεράσπισης τον οδοντίατρο και γιατρό William Morton, ο οποίος θεώρησε απίθανο, ο οδοντίατρος να θυμάται τόσο καλά τις οδοντοστοιχίες που είχε κατασκευάσει για τον ασθενή του, ώστε να μπορεί να τις αναγνωρίσει μετά από δύο χρόνια. Αν και παραδέχθηκε ότι, τα ανατομικά χαρακτηριστικά του συγκεκριμένου ασθενούς ήταν ιδιαίτερα, ωστόσο θεώρησε ότι δεν ήταν τόσο σπάνια. Επίσης, αν και παραδέχτηκε ότι, η οδοντοστοιχία η οποία είναι κατασκευασμένη για έναν ασθενή, δεν

Εικόνα 1-8

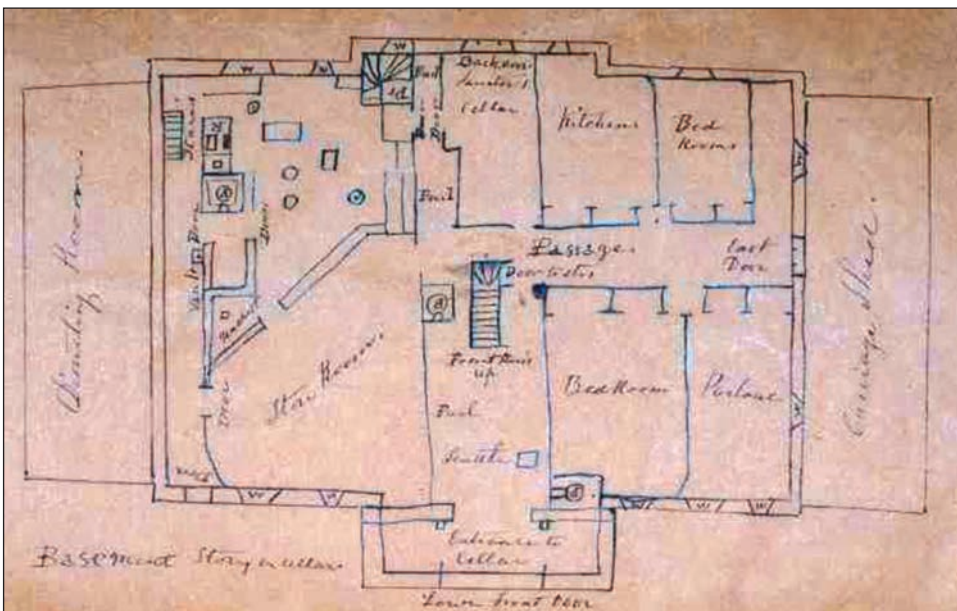
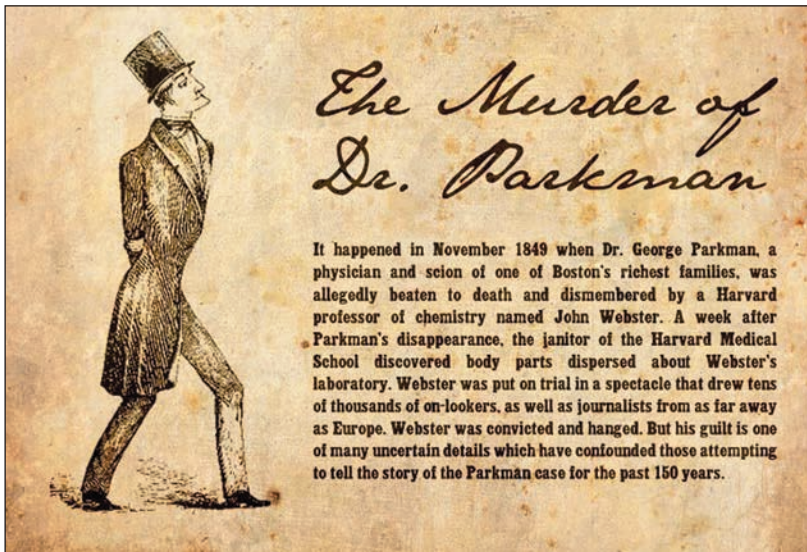
Τμήματα της οδοντοστοιχίας του George Parkman τοποθετημένα στο εκμαγείο που είχε φυλάξει ο οδοντίατρός του (Ανάκτηση από Luntz LL και Luntz P, και <http://murderpedia.org/male.W/w/webster-john-white-photos.htm> by Juan Ignacio Blanco στις 7/1/2013).

Εικόνα 1-9

Αναπαράσταση της δολοφονίας του Parkman σε σκίτσο της εποχής. (Ανάκτηση από <http://murderpedia.org/male.W/w/webster-john-white-photos.htm> by Juan Ignacio Blanco στις 7/1/2013).

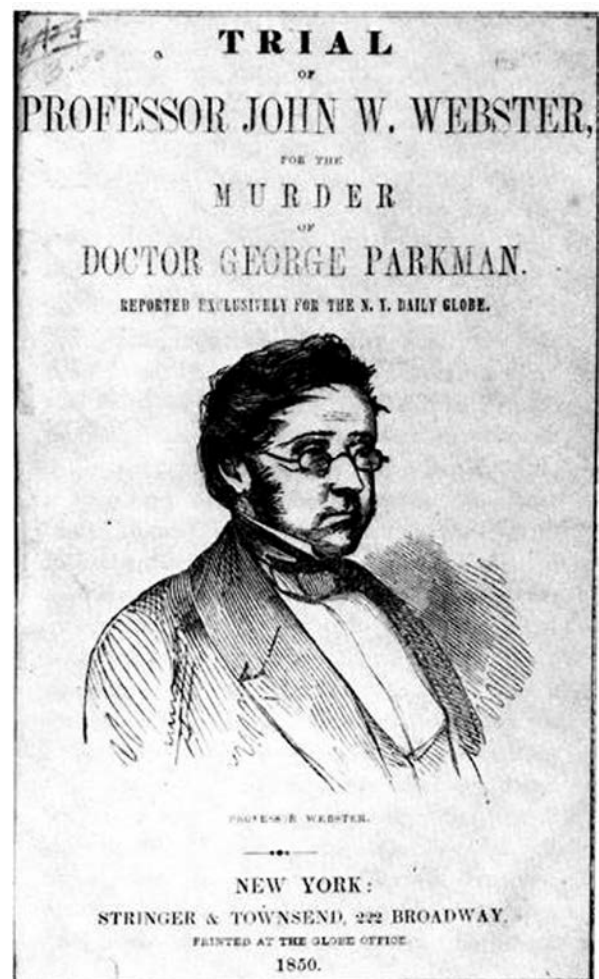
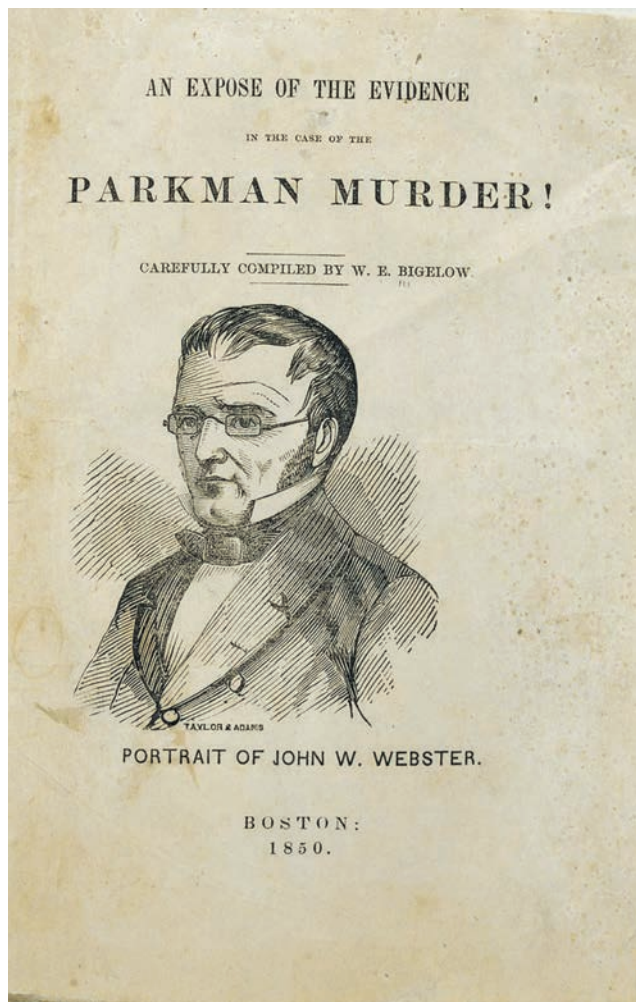

Εικόνα 1-10

Τα στοιχεία που προέκυψαν κατά την έρευνα. Το σχεδιάγραμμα αφορά το χώρο που εντοπίστηκαν τα πειστήρια. (Ανάκτηση από <http://murderpedia.org/male.W/w/webster-john-white-photos.htm> by Juan Ignacio Blanco στις 7/1/2013).

ταιριάζει στο στόμα άλλου ατόμου, υποστήριξε όμως, ότι τμήματά της μπορούν να ταιριάζουν και στο στόμα άλλων ασθενών.

Καθώς δεν υπήρχε αυτόπτης μάρτυρας του φόνου, ο πρόεδρος του δικαστηρίου θεώρησε ότι, τα οστικά υπολείμματα από μόνα τους δεν αποτελούσαν ισχυρές αποδείξεις και άφησε τους ενόρκους να αποφασίσουν, εκτιμώντας τα στοιχεία από το στοματογναθικό σύστημα που είχαν στη διάθεσή τους. Ο Webster κρίθηκε ένοχος και απαγχονίστηκε τον Αύγουστο του 1850. Όμως, 125 χρόνια αργότερα, κάποιοι που επανεξέτασαν τα στοιχεία της δίκης ισχυρίστηκαν ότι, ίσως υπήρξαν κάποια στοιχεία τα οποία παρέμειναν αδιευκρίνιστα. Η περίπτωση αυτή έχει καταγραφεί ως ιστορική, τόσο για τα νομικά, όσο και για τα οδοντιατροδικαστικά χρονικά (Εικόνα 1-11).

Εικόνα 1-11

Κατά την διάρκεια της δίκης αλληλά και μετά κυκλοφόρησαν αρκετά έντυπα στα οποία περιγράφονταν τα γεγονότα σχετικά με τη δολοφονία του George Parkman από τον John White Webster και αποκαλύφθηκαν κατά τη διάρκεια της δίκης. (Ανάκτηση από Luntz LL και Luntz P, και <http://murderpedia.org/male/W/w/webster-john-white-photos.htm> by Juan Ignacio Blanco στις 7/1/2013).

1.4 Πρώτη Συμβολή της Ιατροδικαστικής του Στόματος σε Μαζική Καταστροφή

Το 1897 στο Παρίσι, ο Φιλανθρωπικός Σύλλογος “Bazar de la Charite” διοργάνωσε την ετήσια φιλανθρωπική εκδήλωση του Συλλόγου στη λεωφόρο “Rue Jean Goujon”, κοντά στο “Champs Elysees”. Κατασκευάστηκαν ξύλινα περίπτερα στο χώρο μεταξύ δύο κτηρίων, με βάση μια μεσαιωνική γκραβούρα από τον αρχιτέκτονα της Όπερας του Παρισιού (Εικόνα 1-12). Η εκδήλωση αυτή αποτελούσε μεγάλο κοσμικό γεγονός και φιλοξενούσε σημαντικά πρόσωπα, από πολλά Ευρωπαϊκά κράτη. Μεταξύ των καλεσμένων ήταν και η Δούκισσα Sophie-Charlotte Wittelsbach, αδελφή της πριγκίπισσας Elisabeth (Sissy) της Αυστρίας. Η Δούκισσα ήταν περίπου 50 χρόνων και ήταν ένα από τα ιδρυτικά μέλη της οργάνωσης. Στην εκδήλωση θα γινόταν και κινηματογραφική προβολή από τους αδελφούς Λυμιέρ, οι οποίοι πριν από δύο χρόνια είχαν εφεύρει τον κινηματογράφο.

Την 2η μέρα της εκδήλωσης τα ξύλινα περίπτερα πήραν φωτιά, η οποία μάλλον ξεκίνησε από τον χώρο της κινηματογραφικής προβολής. Η καταστροφή ήταν ολοσχερής, γιατί ο διάκοσμος αποτελούνταν από εύφλεκτα υλικά (Εικόνα 1-13). Στο χώρο βρίσκον-

Εικόνα 1-12

Τα ξύλινα περίπτερα που κατασκευάστηκαν στο χώρο μεταξύ των δύο κτηρίων, με βάση μια μεσαιωνική γκραβούρα. (Φωτό Keisen - Nielsen).

Εικόνα 1-13

Σκίτσο από τα ερείπια μετά την πυρκαγιά που συνέβη στις 4 Μαΐου 1897. Εφημερίδα Le Figaro (6 Μαΐου 1897) (Φωτ. Keiser- Nielsen S).

Εικόνα 1-14

Σκίτσα και δημοσίευμα της εποχής από την εφημερίδα, Le Petit Journal (16 Μαΐου 1897), που περιγράφουν την μαζική καταστροφή στο "Bazar de la Charite". (Ανάκτηση από <http://rosaliebel75.franceserv.com/incendie-bazar-charite.html> και <http://a1reproductions.com/fire-at-the-bazar-de-la-charite-4th-may-1897-from-le-petit-journal-16th-may-1897-by-oswaldo-tofani-oil-painting.html> στις 7/1/2013).

ταν περισσότερα από 1.000 άτομα, τα περισσότερα γυναίκες και τελικά 128 άτομα κήκαν γιατί δεν κατάφεραν να εγκαταλείψουν το χώρο. Τα πτώματα ήταν απανθρακωμένα και η αναγνώρισή τους ήταν αδύνατον να γίνει με τις συμβατικές μεθόδους. Σε πολλές περιπτώσεις, η αναγνώριση στηρίχτηκε στα προσωπικά αντικείμενα, που βρέθηκαν να φέρουν τα πτώματα (Εικόνα 1-14).

Οι ιατροδικαστές παρατήρησαν, ότι τα οδοντογναθικά χαρακτηριστικά των θυμάτων είχαν παραμείνει αναλλοίωτα. Έτσι, ζητήθηκε η συμβολή των οδοντιάτρων, για την αναγνώριση 30-40 πτωμάτων. Αρκετά πτώματα αναγνωρίστηκαν από τις προσθετικές εργασίες που έφεραν, από ανατομικά χαρακτηριστικά των δοντιών κ.ά. Στην αναγνώριση του πτώματος της Δούκισσας Sophie-Charlotte Wittelsbach συνέβαλε ο οδοντίατρος της I.B. Davenport, ο οποίος είχε κρατήσει σημειώσεις από τις 17 επισκέψεις της, κατά το διάστημα των 2 τελευταίων ετών. Με βάση τις σημειώσεις αυτές συνέκρινε την προθανάτια οδοντική κατάσταση της ασθενούς του, με την οδοντική κατάσταση του πτώματος που εξέτασε και κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι επρόκειτο για τη Δούκισσα Sophie-Charlotte Wittelsbach.

Αυτή ήταν πιθανόν, η πρώτη περίπτωση μαζικής καταστροφής, στην οποία η συμβολή της Ιατροδικαστικής του Στόματος ήταν καθοριστική για την ταυτοποίηση των αγνώστων πτωμάτων ή του πτωματικού υλικού. Επίσης ήταν η πρώτη φορά που εφαρμόστηκε με επιστημονικά τεκμηριωμένο τρόπο, η σύγκριση μεταξύ μεταθανάτιων και προθανάτιων στοιχείων του οδοντιατρικού ιστορικού.

1.5 Αναγνώριση του Hitler, Braun και Mengele από Στοιχεία του Στοματογναθικού Συστήματος

Η Ιατροδικαστική του Στόματος έτυχε μεγαλύτερης αναγνώρισης, κυρίως μετά το 1967, όταν τα απανθρακωμένα πτώματα της Eva Braun, του Adolph Hitler και του J. Mengele αναγνωρίστηκαν αποκλειστικά με βάση στοιχεία από το οδοντογναθικό σύστημα (Εικόνα 1-15). Ειδικότερα, τα σκελετικά υπολείμματα του Hitler αναγνωρίστηκαν από την ιδιαίτερη κατασκευή των προσθετικών εργασιών που έφερε. Τα στοιχεία που αφορούσαν

Εικόνα 1-15

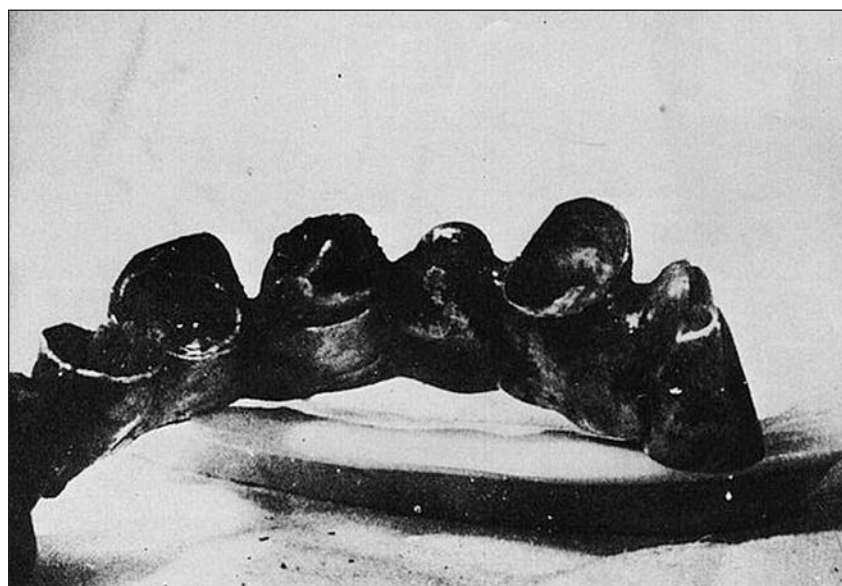
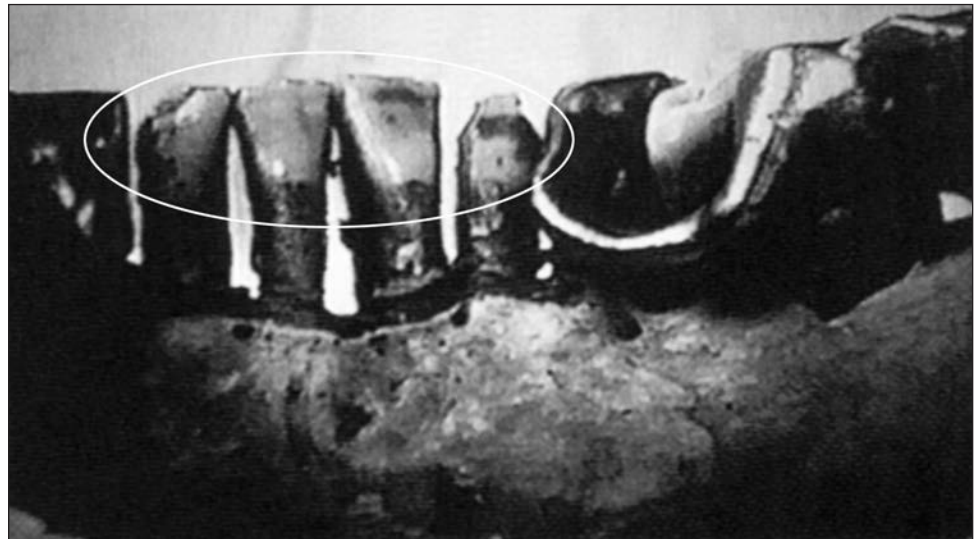
Τμήμα του άρθρου που δημοσιεύθηκε στην Sunday Express (Λονδίνο) από τον David Stephenson σχετικά με την αναγνώριση του Hitler από στοιχεία του στοματογναθικού συστήματος.

στο οδοντιατρικό ιστορικό του προήλθαν από προφορικές μαρτυρίες του βοηθού του οδοντιάτρου του Hitler και της Eva Braun.

Συγκεκριμένα, μετά το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, στις 7 Μαΐου του 1947, το ερώτημα με το μεγαλύτερο πολιτικό και ιστορικό ενδιαφέρον που απασχολούσε την κοινή γνώμη ήταν σχετικά με την τύχη του Adolph Hitler και της Eva Braun. Για περισσότερα από 20 χρόνια παρέμενε αναπάντητο το ερώτημα, εάν ο Adolph Hitler και η Eva Braun κατάφεραν να διαφύγουν από την Γερμανία ζωντανοί. Υπήρχαν διάφορες μαρτυρίες από κάποιους, ότι ο Adolph Hitler και η Eva Braun είχαν εντοπιστεί στα πιο απίθανα μέρη, όμως οι πληροφορίες ήταν συγκεχυμένες. Έτσι, καμία από αυτές τις πληροφορίες δεν μπορούσε να επιβεβαιωθεί ή όχι, εφόσον δεν είχαν βρεθεί τα πτώματά τους.

Με τη βοήθεια των μυστικών υπηρεσιών της Μ. Βρετανίας συλλήχθηκαν πληροφορίες για την τύχη τους. Όπως προέκυψε, και οι δύο αυτοκτόνησαν 36 ώρες μετά από το γάμο τους. Τα πτώματά τους κάηκαν και τα υπολείμματα θάφτηκαν. Όμως, οι φήμες ότι ο Adolph Hitler και η Eva Braun είναι ζωντανοί δεν σταμάτησαν, εφόσον οι Ρώσοι δεν μπορούσαν να αποδείξουν ότι βρέθηκαν και αναγνωρίστηκαν τα πτώματά τους.

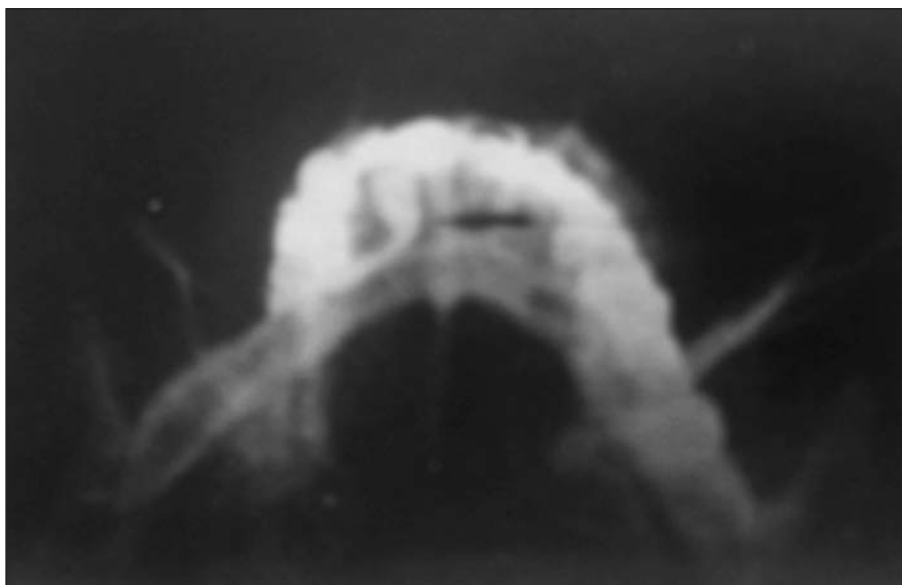
Το φθινόπωρο του 1954, ο Fritz Eichtmann, οδοντοτεχνίτης του Hugo Blaschke

Εικόνα 1-16

Φωτογραφία της πρόσθιας περιοχής της αποτεφρωμένης κάτω γνάθου του Hitler, την οποία οι Ρώσοι έδειξαν στον οδοντοτεχνίτη και στον γραμματέα του οδοντιάτρου του (Φωτ Bowers CM).

οδοντίατρου του Hitler, γύρισε από την Ρωσία, όπου ήταν φυλακισμένος. Ανέφερε στις δικαστικές αρχές στο Berchtesgaden, ότι στις 9 Μαΐου του 1945 συνελήφθη από τις Μυστικές Υπηρεσίες του Ρωσικού στρατού στο σπίτι του στο Βερολίνο, όπου και ανακρίθηκε σχετικά με τα δόντια του Hitler και της Eva Braun και τους ανέφερε τα στοιχεία που γνώριζε. Συγκεκριμένα, για τον Adolph Hitler ανέφερε ότι τον γνώριζε προσωπικά. Έτσι, οι Ρώσοι του έδειξαν μια αποτεφρωμένη κάτω γνάθο με δύο χρυσές γέφυρες και μια χρυσή γέφυρα εννέα τεμαχίων από την άνω γνάθο, τις οποίες και αναγνώρισε ότι ανήκαν στον Adolph Hitler (Εικόνες 1-16 και 1-17). Επίσης του έδειξαν μια γέφυρα τεσ-

Εικόνα 1-17

Η προσθιοπίσθια ακτινογραφία και η ακτινογραφία της κάτω γνάθου του Hitler (Borgdon B.G).